

การศึกษาและพัฒนารายการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ของผู้เรียน
ภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก(EEC)
Study and Development of Instruction in Grammar “把” (bǎ)
Sentences of Chinese Language Learners at Higher Education Level
in the Eastern Economic Corridor (EEC)

รัฐพร ปานมณี¹Rattaporn Panmanee¹**บทคัดย่อ**

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและพัฒนารายการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ในภาษาจีนกลางผ่านสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแก่ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC โดยมีการพัฒนาชุดสื่อการสอนให้มีประสิทธิภาพ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ในภาษาจีนกลางระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ในภาษาจีนกลาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) จำนวน 80 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 78.37/73.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ของผู้เรียนหลังเรียนด้วยสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ) ในภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: การศึกษาและพัฒนา, ไวยากรณ์ประโยค“把”(bǎ), ผู้เรียนภาษาจีน, ระดับอุดมศึกษา, เขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา¹ Lecturer, Department of Learning Management, Faculty of Education, Burapha University

Corresponding Author E-mail: rattaporn@go.buu.ac.th

Abstract

This research aimed to: 1) study and develop the teaching media package for teaching the “把” (bǎ) grammar sentence in Mandarin Chinese to Chinese language learners in higher education in Thailand's Eastern Economic Corridor (EEC), targeted a score of 75/75 on effectiveness criteria; 2) Compare pre- and post-instruction learning achievement in “把” (bǎ) sentences, and 3) Investigate learner satisfaction with the “把” (bǎ) grammar sentence teaching media package. The sample in this study included 80 first-year undergraduate students from 3 educational institutes in ECC (2024 academic year). Data analysis employed means, standard deviations, and t-tests.

The research results reveal that:

1. The efficiency of the teaching media package for teaching “把” (bǎ) grammar sentences in Mandarin Chinese achieved an effectiveness rating of 78.37/83.75, exceeding the set criteria of 75/75.
2. The learners' learning achievement after learning the “把” (bǎ) grammar sentence through the teaching media package was higher at the statistically significant point of 0.01.
3. The learners' satisfaction towards the teaching media package in teaching “把” (bǎ) grammar sentences in Mandarin Chinese was at a good level.

Keywords: Study and Development, Grammar Sentence “把” (bǎ), Chinese Language Learner, Higher Education, Eastern Economic Corridor (EEC)

บทนำ

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างมากในเวทีโลก เนื่องจากประเทศจีนมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากจนมีผู้ใช้ภาษาจีนมากมายอยู่ทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย “ไทย-จีน” ทั้งสองประเทศมีการแลกเปลี่ยนเยี่ยมเยียนกันอย่างสม่ำเสมอในทุกระดับภาคฯ รวมถึงด้านการศึกษา มีการแลกเปลี่ยนด้านศิลปวิทยาการ ด้านการติดต่อสื่อสาร และมีการร่วมมือทางธุรกิจมากมาย จนทำให้มีโรงงานอุตสาหกรรมของจีนที่มีฐานผลิตในไทยมากมายหลายแห่งเกิดขึ้นโดยเฉพาะในเขตพื้นที่ EEC ส่งผลให้มีอัตราการจ้างงานด้านภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นเป็นที่มาของงานวิจัยฉบับนี้

ในยุคนี้เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภาษาที่กำลังเป็นที่นิยมนอกเหนือจากภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีอีกหนึ่งภาษานั้นคือภาษาจีน จีนเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ของโลก และยังมีประชากรกระจายตัวอาศัยอยู่ทั่วทุกมุมโลกอีกด้วย ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจีนจะทำให้มีโอกาสในด้านต่าง ๆ มากขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย นอกจากนี้จีนยังถือเป็นประเทศอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมบันเทิง อุตสาหกรรมด้านพลังงานใหม่ รวมถึงอุตสาหกรรมการผลิตต่าง ๆ และมีแนวโน้มจะ

เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ นักธุรกิจชาวไทยเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีน และต้องการคนที่มีทักษะทางภาษาจีนมาร่วมงานด้วยมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการที่จะสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้ากับชาวจีน นอกจากนี้องค์การสหประชาชาติได้มีการกำหนด 6 ภาษาที่สำคัญในวาระการประชุม ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน อาหรับ รัสเซีย และจีน และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ปัจจุบันในตลาดแรงงานของไทยมีความต้องการผู้ที่มีทักษะทางภาษาจีนระดับสูงที่เพิ่มมากขึ้น และในปี พ.ศ. 2561 รัฐบาลไทยประกาศนโยบายการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก(Eastern Economic Corridor) หรือ EEC โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เป็นโครงการที่มุ่งส่งเสริมด้านการค้าการลงทุนและพัฒนาการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยมี ชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา 3 จังหวัดเป็นพื้นที่รองรับความเจริญทางด้านเศรษฐกิจรองจากกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้รัฐบาลได้กำหนดให้พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เป็นพื้นที่แห่งการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ให้เพิ่มศักยภาพในการลงทุนอย่างเป็นรูปธรรม และเพิ่มศักยภาพเพื่อรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ ควบคู่กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในพื้นที่ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559) นโยบายของรัฐบาลดังกล่าวอยู่ภายใต้ยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 กล่าวคือหาก 3 จังหวัดในเขตพื้นที่ EEC มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการก็จะมีงานจ้างงานมากขึ้น เป็นการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศจีน ทำให้เกิดการสร้างอุตสาหกรรมรวมถึงกระบวนการถ่ายทอดเทคโนโลยีขั้นสูงสู่ประเทศไทยมากขึ้น และส่งผลต่อการขยายตัวแรงงานในอาเซียนต่อไป (โสธญา พิกุลหอม, 2561) นอกจากนี้รัฐบาลยังมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนและจีน โดยประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้กำหนดให้ไทยเป็นเป้าหมายสำคัญของการลงทุนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้นภาษาจีนจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารหลักของกลุ่มนักลงทุนในพื้นที่ทั้งในภาคธุรกิจและภาคบริการ (ครองขวัญ รอดหมวน, 2562) จากความสำคัญของภาษาจีนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ทำให้ทักษะด้านภาษาจีน กลายเป็นหนึ่งในทักษะที่จำเป็นของการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของแรงงานในพื้นที่ และเป็นเป้าหมายสำคัญในการยกระดับการพัฒนากำลังคน ดังนั้นการพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา จึงเป็นแนวทางการพัฒนากำลังคนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ที่ต้องให้ความสำคัญร่วมกัน ในลักษณะการพัฒนาเชิงบูรณาการระหว่างมหาวิทยาลัยใน 3 จังหวัดในพื้นที่ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

ประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนมานานหลายทศวรรษ และในทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ แต่เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังมีการวางนโยบายที่ยังไม่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในแต่ละระดับ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ, 2559) ในการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม หากอยากให้ผลสัมฤทธิ์ที่ดีนั้น ทักษะพื้นฐานถือเป็นจุดเริ่มต้นและหัวใจสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถต่อยอดความรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คือทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนจะต้องได้ผ่านการฝึกอบรบมาโดยตลอดอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่าอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือไวยากรณ์ เพราะภาษากับไวยากรณ์มีการเกี่ยวข้องกันทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและจดจำ เมื่อนำไปสื่อสารกับบุคคลอื่น แต่หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายก็อาจจะเกิดข้อผิดพลาดและบรรลุ

เป้าหมายทางการสื่อสารได้ยาก (สุพรรณิ อาศัยราช, นันทวดี วงษ์เสถียร 2557; สรรเสริญ สุวรรณประเทศ 2543)

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาตระกูลภาษาจีน – ทิเบต (Sino - Tibetan) นักวิชาการบางท่านกล่าวว่าภาษาไทยก็มาจากตระกูลเดียวกันกับภาษาจีนจึงทำให้มีโครงสร้างและรูปแบบไวยากรณ์ของรูป ประโยคที่คล้ายกันในหลายจุด เช่น บทประธาน+บทกริยา+บทกรรม แต่ทั้งนี้หากศึกษาลงลึกใน รายละเอียดทางภาษาก็จะพบว่า โครงสร้างและรูปแบบไวยากรณ์ยังคงมีความแตกต่างกันอยู่บ้างซึ่ง สอดคล้องกับที่พระยาอนุมานราชธน (2522, น. 111) เคยอธิบายไว้ การเรียงคำในประโยคภาษาจีน มีลักษณะเดียวกันกับภาษาไทยจะต่างที่คำวิเศษณ์ วางไว้ข้างหน้านามหรือกริยาที่เป็นคำหลักของประโยค ภาษาไทยวางคำเหล่านี้ไว้ด้านหลังคำหลัก จากเหตุผลดังกล่าวทำให้การศึกษาไวยากรณ์จีนบางเรื่อง เป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย แต่บางเรื่องกลับเป็นปัญหาที่ผู้เรียนมักเกิดความสับสนและมีข้อผิดพลาดอันเกิดจาก ผลกระทบจากภาษาแม่ จึงต้องใช้เวลาศึกษาทำความเข้าใจให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนการศึกษาไวยากรณ์จีนมีอยู่มากมาย เช่น โครงสร้างของประโยค “是” (shì), “有” (yǒu), “比” (bǐ), “被” (bèi), และ “把” (bǎ) เป็นต้น ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางเป็นคำบุพบท และบทกรรมของ“把” (เอา) ทำหน้าที่เป็นบทขยายบทกริยาเรียกว่าประโยค 把 (“把” 字句) คือประโยคที่เน้นกรรมถูกกระทำ ซึ่งถือว่าเป็นไวยากรณ์ขั้นพื้นฐานที่ผู้เรียนต้องได้รับการสอนอย่างถูกวิธี เนื่องจากรูปแบบวากยสัมพันธ์ของประโยคมีความหลากหลาย โดยเฉพาะประโยคที่มีคำ บทเสริม หรือบทขยายต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนประกอบ ทำให้เป็นจุดที่ยากและส่งผลให้ ผู้เรียนภาษาจีนเกิดความสับสนได้ และอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดของการสื่อสารและการนำไปใช้ (ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์, อนงค์รัตน์ บังศรี, 2562) นอกเหนือจากนี้ยังพบว่าการเรียนการสอนในเรื่องดังกล่าวโดยทั่วไปมักจะเป็นการเรียนการสอนในรูปแบบโครงสร้างประโยคแบบพื้นฐานเป็นหลัก จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าควรรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ “把” (bǎ) โดยเฉพาะเพื่อดำเนินการพัฒนาการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาต่อยอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ทำให้ ผู้เรียนมีประสิทธิภาพและกลายเป็นผู้ใช้ภาษาจีนได้อย่างสมบูรณ์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและสร้างประสิทธิภาพสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลางของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์การสอบวัดระดับภาษาจีนมาตรฐาน HSK
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์เรื่องการใช้ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ก่อนและหลังการพัฒนาการเรียนการสอนของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ที่มีต่อสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ)

สมมติฐานการวิจัย

1. สื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75
2. ผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC มีความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางสูงขึ้นหลังจากใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC ที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี

การดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)
2. กลุ่มตัวอย่างใช้ในการวิจัย คือ นิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีนในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) จาก 3 สถาบัน คือ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี และมหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา โดยมีผู้ตอบรับยินยอมเป็นกลุ่มตัวอย่างให้เก็บข้อมูลจำนวนทั้งหมด 80 คน ได้แก่ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 17 คน นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอน คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในสื่อการสอนในครั้งนี้ประยุกต์มาจากประมวลคำศัพท์การสอบ วัดระดับภาษาจีนมาตรฐาน HSK ระดับที่ 1-3 ส่วนรูปแบบตัวอย่างโครงสร้างประโยค “把” (bǎ) ที่ยกมาเป็นตัวอย่างประกอบเพื่อการเรียนรู้ได้ประยุกต์มาจาก งานวิจัยของ ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์, อนงค์รัตน์ บังศรี (2562) และ Chen Kai (2016) และ Yang Jiayin (2016)

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อทำความเข้าใจพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน โดยมีการกำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ นิสิตปี 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 23 คน นิสิตปี 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 17 คน นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทราจำนวน 20 คน

และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชลบุรี จำนวน 20 คน จากนั้นทำการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ทบทวนวรรณกรรม และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) สภาพปัจจุบันปัญหาการเรียนการสอนไวยากรณ์ และแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) เพื่อพัฒนาผู้เรียนภาษาจีนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ในด้านไวยากรณ์จีน

2. สร้างแบบทดสอบก่อนทดลองเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ซึ่งจะใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันทั้ง 3 สถาบัน

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนาสื่อการสอนที่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน
การสร้างและพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการใช้และการสร้างแบบเรียน สื่อการสอน สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ (Zhou Xiaobing, 2012)

2. ศึกษาคำอธิบายและจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีนตลอดจนศึกษา เนื้อหาของแบบเรียนหลักที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีนพื้นฐานในระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการ สังเคราะห์ วิเคราะห์และประเมินระดับความยากง่ายของรูปแบบประโยค คำ และวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏใน แบบเรียนหรือสื่อที่ทางสถาบันใช้ในปัจจุบัน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว

3. ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจและศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรากฏในบทความวิชาการ บทความวิจัย วารสาร นิตยสาร วิทยานิพนธ์ แบบเรียน สื่อบันเทิงรูปแบบต่าง ๆ หลังจากนั้นนำเนื้อหาที่ได้ดำเนินการสรุป แบ่งเป็นประเภทโครงสร้างประโยค “把” (bǎ) ในรูปแบบต่างๆ และทำการคัดเลือกรูปแบบประโยค “把” (bǎ) ที่ถูกเน้นย้ำบ่อยในงานเขียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ และมีอัตราการใช้บ่อยในปัจจุบันตลอดจนมีระดับความยากง่ายที่สอดคล้องกับระดับช่วงชั้นของผู้เรียนหรือกลุ่มตัวอย่าง

4. ดำเนินการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง โดยมีเนื้อหาเป็นภาษาไทยครอบคลุมตามหลักไวยากรณ์ที่เข้าใจง่ายและสั้นกระชับ จากนั้นนำสื่อการสอนที่จะใช้ในงานวิจัยไปให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านการสอนภาษาจีน 3 ท่านดำเนินการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขโดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจากความถูกต้อง และความเหมาะสมของการใช้ภาษาและเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน รวมถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ ของสื่อการสอนดังกล่าว

5. นำสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC)

6. หลังจากนั้นทางกลุ่มผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง พร้อมกับดำเนินการจัดทำเป็นสื่อการสอนฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรม ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมคือ 75 / 75

7. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางไปทดลองนำร่อง (try out) กับนักเรียนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 คนเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการสอน ค่าประสิทธิภาพที่ได้คือ 77.35 / 78 หลังจากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

8. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ไปทดลองนำร่อง (try out) กับนักเรียนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการสอน ค่าประสิทธิภาพที่ได้คือ 77.45 / 79.25 หลังจากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

9. นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาแนวทาง วิธีการ ตลอดจนแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ โดยประยุกต์จากแนวคิดและทฤษฎีของ จาง ซ่าย (2006) และ อัจฉรวังศ์โสธร (2544)

2. วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนที่ได้กำหนดขึ้นในกระบวนการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง เพื่อวางแผนในการออกข้อสอบให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทที่ผู้วิจัยต้องการวัดและประเมินผล

3. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางจำนวน 20 ข้อ

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้สร้างขึ้นตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาจีน 3 ท่านดำเนินการตรวจสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจากความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว ตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ จากนั้นหาค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC

5. ดำเนินการคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 พบว่าแบบทดสอบที่ได้มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.72-0.93

6. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ใน ภาษาจีนกลางที่ผู้สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว

7. ดำเนินการตรวจแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว และนำคะแนนที่ได้ทำการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ได้มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ .54-.73 และค่าอำนาจจำแนก (R) .32-.83 จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.92

8. นำแบบทดสอบที่ได้ไปทดสอบวัดความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 4 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

1. ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ฮอร์น บี (2000) และหทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542) ตลอดจนศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด ทฤษฎีการสร้าง แบบสอบถามความพึงพอใจและการสร้างเครื่องมือประเมินสื่อ Best (1986) และ สุภาพเพ็ญ จริยะเศรษฐ์ (2542)

2. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างข้อคำถามของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง ซึ่งเนื้อหาของแบบสอบถาม ดังกล่าวสามารถแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาจำนวน 4 ข้อ ด้านแบบฝึกทักษะจำนวน 5 ข้อ และด้านประโยชน์และการนำไปใช้จำนวน 5 ข้อ รวมทั้งหมด 14 ข้อ โดยมาตราส่วนการประเมินค่าแบบสอบถามความพึงพอใจได้ประยุกต์จากแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2542) และ ลิเคิร์ทส (1961)

3. ผู้วิจัยทำการตรวจสอบแบบสอบถามความพึงพอใจอีกครั้ง ก่อนนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง จากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้เรียนในชั้นทดลองรายบุคคลและชั้นทดลองกลุ่มเล็ก จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาช (1974) พบว่าแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

8. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง โดยกลุ่มตัวอย่างจะทำแบบสอบถามความพึงพอใจหลังจากที่ทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางหลังจบการเก็บตัวอย่าง

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิจัย มีการนำเสนอข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง พบว่ามีรายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把 (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

	คะแนนทดสอบรายบท/คะแนน		ระหว่างเรียน	คะแนนหลังเรียน
	บทที่ 1	บทที่ 2	(E ₁)	(E ₂)
ร้อยละ	77.75	79	78.37	83.75

จากตารางที่ 1 พบว่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบทดสอบรายบทของผู้เรียนภาษาจีนในเขตพื้นที่ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) คิดเป็นร้อยละ 78.37 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 83.75 สรุปได้ว่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง E₁/E₂ เท่ากับ 78.37/83.75 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบ	คะแนนเต็ม	N	$\bar{x}$	SD	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	80	7.05	2.929	18.457**	.000
หลังเรียน	20	80	16.65	2.254		

** $p < .05$

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางก่อนเรียนเท่ากับ 7.05 คะแนน และหลังเรียนเท่ากับ 16.65 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และเมื่อทดสอบสมมติฐานพบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่สร้าง ซึ่งรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง

ประเด็น	$\bar{x}$	SD	การแปลผล
ด้านเนื้อหา			
1.คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจนและเข้าใจง่าย	3.85	.67	มาก
2.บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน	4.49	.68	มาก
3.เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	3.65	.49	มาก
4.เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย	3.85	.67	มาก
ด้านแบบฝึกทักษะ			
1.แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน	3.75	.44	มาก
2.คำสั่งในแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	3.65	.49	มาก
3.ปริมาณแบบฝึกหัดของแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	3.85	.59	มาก
4.แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน	4.00	.65	มาก
5.แบบฝึกหัดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	3.65	.49	มาก
ด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้			
1.สามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนในชั้นเรียน	4.55	.51	มากที่สุด
2.ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.65	.59	มาก
3.เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.30	.47	มาก
4.บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน	4.15	.59	มาก
5.สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์จีนเพิ่มขึ้น	3.45	.76	ปานกลาง
รวม	3.91	.17	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่าความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.91, SD = .17)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลาง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 78.37/83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสร้างสื่อการสอนที่เป็นระบบ กล่าวคือในกระบวนการการสร้างสื่อการสอนของงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้มีการวางระบบแบบแผนในการสร้างสื่อการสอนอย่างชัดเจน ตั้งแต่ในกระบวนการแรกที่ได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของการสร้างแบบเรียนหรือ สื่อการสอนสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีน

สำหรับชาวต่างชาติ ตลอดจนศึกษาเนื้อหาของแบบเรียนหลักที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนของสถาบันระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC เพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการ สังเคราะห์ วิเคราะห์ และประเมินระดับความยากง่ายของรูปแบบประโยค คำ และวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือสื่อการสอนที่ทางสถาบันทั้ง 3 แห่งใช้ในปัจจุบัน และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการวิเคราะห์ผู้เรียนที่จะถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในด้านประสบการณ์และความรู้เดิม ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นข้อมูลสำคัญยิ่งในการนำมาเป็นแนวทางการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว

1.2 การลำดับความยากง่ายของรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในเนื้อหาของสื่อการสอน แท้จริงแล้วในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ รูปแบบโครงสร้างประโยคของไวยากรณ์ดังกล่าว มีมากมายหลากหลายประเภท แต่ในสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้กำหนดและคัดเลือกรูปแบบโครงสร้างที่มีการกล่าวถึงบ่อยในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ อีกทั้งโครงสร้างที่ถูกเลือกมาเป็นเนื้อหาในสื่อการสอน ก็เป็นโครงสร้างที่มีระดับความยาก ง่ายเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน ตลอดจนเป็นโครงสร้างที่ผู้เรียนมีโอกาสที่จะพบเห็นได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยในบทแรกจะเป็นการอธิบายถึงส่วนประกอบหลักและโครงสร้างพื้นฐานของประโยค“把” (bǎ) จากนั้นในบทต่อมา จึงค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อนของรูปแบบโครงสร้างขึ้น สลับกับการทำแบบฝึกหัดท้ายบท เพื่อเน้นย้ำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นชินกับรูปแบบโครงสร้างประโยค ซึ่งการจัดลำดับบทเรียนตามความซับซ้อนของโครงสร้างไวยากรณ์จากง่ายไปยาก จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจากระดับพื้นฐาน สามารถเข้าใจและสังเกตส่วนประกอบของโครงสร้างประโยคที่เพิ่มเติมเข้ามาภายหลัง ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ Zhou Xiaobing (2012, pp. 83 - 84) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาจีนในด้านการสอนไวยากรณ์ ผู้สอนควรเริ่มต้นจากการสอนเนื้อหาที่ง่ายไปหายากโดยการพิจารณาจากความหมายโครงสร้างและการนำไปใช้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ EEC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการรวบรวมเอาเนื้อหาสำคัญของไวยากรณ์เรื่องประโยคเปรียบเทียบ“把” (bǎ) รวมเข้ามาไว้เป็นชุดการเรียนรู้ไวยากรณ์เฉพาะเรื่องทำให้บทเรียนไวยากรณ์ของสื่อดังกล่าวมีความครอบคลุมทางด้านเนื้อหา อีกทั้งยังมีการอธิบายวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียน ส่วนประกอบโครงสร้างไวยากรณ์ หรือคำอธิบายไวยากรณ์ต่างๆ ด้วยภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจตรงกัน และเข้าใจเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนได้อย่างง่ายดาย ซึ่งสอดคล้องกับ อานุกาฬ เลขะกุล (2556) ที่กล่าวว่าการใช้ภาษาของตำราที่ได้นั้นจะต้องเข้าใจง่าย ผู้อ่านสามารถเข้าใจและได้ความหมายเดียวกัน อีกทั้งผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในเกณฑ์ดีมากนั้น จะสามารถทำให้ผู้อ่านหรือผู้รับสารได้รับความรู้ และความเข้าใจ อยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้ง 3 ด้านรวมกันมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 การแปลผลมีความหมายว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในระดับดี ถึงแม้ว่าไวยากรณ์ดังกล่าวผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้

มาแล้ว แต่โดยมากมักเป็นการเรียนรู้ในรูปแบบโครงสร้างทั่วไป บวกกับเงื่อนไขในการจัดการเรียนการสอนบางอย่างที่ทำให้ผู้สอนไม่สามารถที่จะลงลึกในรายละเอียดบางประการได้ แต่ในเนื้อหาของสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นได้นำเสนอรูปแบบโครงสร้างที่หลากหลาย พร้อมทั้งสอดแทรกข้อควรระวังในการสร้างประโยคจากไวยากรณ์ดังกล่าว ทำให้พื้นฐานความรู้และความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ของผู้เรียนถูกเติมเต็มอย่างสมบูรณ์ เหล่านี้จึงเป็นผลให้คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียน

3. สื่อการสอนที่สร้างขึ้นมีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เริ่มเนื้อหาไวยากรณ์ถูกออกแบบอย่างเป็นระบบ โดยประกอบไปด้วยส่วนที่เป็นคำอธิบาย วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เนื้อหาที่จะต้องเรียน และแบบฝึกหัดท้ายบท เนื้อหาภายในสื่อการสอนผู้เรียน ส่วนมากมักได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว แต่เป็นเพียงการเรียนรู้เพียงโครงสร้างทั่วไป แต่สำหรับในสื่อการสอนดังกล่าวได้มีการรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ประโยค“把” (bǎ) ที่มีความหลากหลายทางโครงสร้างทำให้ผู้เรียนเกิดความประหลาดใจว่า นอกจากโครงสร้างที่ผู้เรียนได้ผ่านการความเรียนรู้มาแล้ว ยังมีโครงสร้างที่สำคัญอีกมากมายที่ยังไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ในชั้นเรียน พร้อมทั้งยังได้ทราบถึงความแตกต่างของจุดไวยากรณ์ในภาษาจีนบางจุด อีกทั้งเนื้อหาในแต่ละบทเป็นเนื้อหาที่ไม่ได้อัดแน่นหรือเน้นการอธิบายไวยากรณ์ด้วยภาษาทางวิชาการจนเกินไป แต่กลับใช้ภาษาและเทคนิคการสอนที่เข้าใจง่าย ในการอธิบายส่วนประกอบของโครงสร้างไวยากรณ์ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์โครงสร้างและแต่งประโยคได้ไม่ยาก จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีกับการเรียนไวยากรณ์จีน เกิดความเพลิดเพลินในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งยังเชื่อว่าการเรียนรู้จากสื่อการสอนครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปปรับใช้ในระดับการเรียนรู้ที่สูงขึ้นหรือในการใช้ชีวิตในอนาคต

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ควรนำสื่อการสอนจากการวิจัยนี้ไปประยุกต์กับวิธีการสอนรูปแบบอื่นๆ ผสมผสานกับเปลี่ยนแปลงเนื้อหาไวยากรณ์ดังกล่าวไปเป็นไวยากรณ์ประเภทอื่น ๆ เพื่อก่อให้เกิดความหลากหลายของการศึกษาวิจัยในการสร้างสื่อการสอนหรือแบบเรียนไวยากรณ์

2. หลังจากการทำวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยพบปัญหาที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการศึกษาไวยากรณ์ประเภทนี้ ดังนั้นเพื่อเป็นการต่อยอดการวิจัยสามารถทำการวิจัยแนววิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางการเรียนรู้ภาษาและไวยากรณ์จีน ทั้งนี้เพื่อที่จะนำผลการวิจัยที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงสื่อการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. นำสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่แตกต่าง

เอกสารอ้างอิง

- กชนันท์ เข้มสกุลทอง, ศาวพา บัวศรี, และนุจรีร์ สีแก้ว. (2562). การพัฒนาทักษะการออกเสียง โดยใช้ ชุดฝึก
การอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนปาง ศิลาทอง
ศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร. *การประชุมวิชาการระดับชาติ ครุศาสตร์ศึกษาคั้งที่ 2 ประจำปี*
พ.ศ.2562 (น. 21-30). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- กลยา วานิชย์บัญชา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2546). *เทคโนโลยีการศึกษา:สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือกรม
วิชาการ.
- เกตมาตุ ดวงมณี. (2549). ภาษาจีนสำคัญอย่างไรในยุคโลกาภิวัตน์. *วารสารดวงแก้ว*, 11(2), 127–126.
- ครองขวัญ รอดหมวน. (2562). *อีอีซีบูมเศรษฐกิจภาคตะวันออก*. สืบค้นจาก
https://www.thaipost.net/main/detail/25873?read_meta=%7B%22label%
- จริสดาว อินทรทัศน์. (2539). *กระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ, และ สุดา สินสกุล. (2520). *ระบบสื่อการสอน*. กรุงเทพฯ: คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐธัคนันท์ พัดสร. (2560). *การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บ เรื่อง การสนทนาภาษาจีนใน*
ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต).
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- ณัฐธัคนันท์ พัดศรี. (2559). *การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บ เรื่องการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน*
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏ
ธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์ และอนงศรีตัน บังศรี. (2562). การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ ประโยคที่ใช้
ใช้บุพบท “ba” ในภาษาจีนและ “นำ” ในภาษาไทย. *วารสารร่มพญักษ์*, 37(2), 92-102.
- ถนอมศรี ฟองอรุณรุ่ง. (2563). *คอลัมน์นอกรอบ*. สืบค้นจาก
<https://www.prachachat.net/columns/news-476930>.
- ธูปทอง กว่างสวัสดิ์. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน: คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นภลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์. (2559). *การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนพื้นฐาน เพื่อพัฒนาการจำอักษร*
จีนโดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
(วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: สุริยสาส์น.

- ปราณี วานิชเจริญธรรม. (2524). การศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2539). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. กรุงเทพฯ: อักษราพัฒนา.
- มาลินี ณ นคร. (2553). การสร้างแบบเรียนเรื่องตัวละครภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ (สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์. (2539). การสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ล้วน สายยศ, และ อังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. สืบค้นจาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>
- สุธินี สุขตระกูล. (2526). วิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพรรณิ อาศัยราช, นันทวดี วงษ์เสถียร. (2557). การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้ เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา. (รายงานวิจัย) พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
- เสี่ยว อานต้า. (2547). ไวยากรณ์จีน. กรุงเทพฯ: ทฤษฎี.
- หทัยรัตน์ ประทุมสูตร. (2542). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูผู้สอนจังหวัดพิษณุโลก (ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อนุমানราชธน, พระยา. (2522). นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- Hornby, A. F. (2000). Oxford advance learner's dictionary (6th ed.). Oxford: Oxford University.
- 陈凯 (2014). 汉语比较句语义和语用对比分析(硕士论文). 云南师范大学: 昆明市.
- 韩容洙 (1998). 对韩语教学的介词教学. 汉语学习, 第六期.
- 黄伯荣, 廖序 (2011). 现代汉语. 北京: 高等教育出版社.
- 刘晓玲 (2011). “把”字句在对外汉语中的教与学. 语言教学研究, (5), 127-128.
- 齐沪扬 (2005). 对外汉语教学语法(硕士论文). 复旦大学: 上海市.
- 吴素兰 (2007). 从中泰对比看泰国学生汉语常用介词的习得与教学(硕士论文). 苏州大学: 苏州市.
- 杨加印 (2009). 谈谈汉语的比较句. 孔子学院(中西文版), 18, 28-32.
- 周小兵 (2012). 对外汉语教学导论. 北京: 商务印书馆.

การอ้างอิงบทความ

- รัฐพร ปานมณี. (2567). การศึกษาและพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ประโยค “把” (bǎ) ของผู้เรียนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC). *e-Journal of Education Studies, Burapha University*, 6(2), 92-105. สืบค้นจาก <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ejes/article/view/273260>

